

— Здравѣй Боянчо! — Казалъ единъ брѣмбаръ и кацналъ на ржкава му.

Боянчо го позналъ. Той вчера бѣ го отпусналъ въ градината, слѣдъ като го бѣ уловилъ съ шапката си. Той щѣлъ да го забодѣ въ кутийка, но му дожалѣло за брѣмбарчето и го пусналъ на свобода.

— Брѣмъ-м-м-! . . . Вчера ме пусна на свобода! Сега съжали брѣзичкитѣ. . . За награда ще ни бждешъ гостъ сега на нашия горски празникъ . . .

Брѣмбарътъ полетѣлъ заедно съ другитѣ брѣмбари около Боянчо. Брѣзичкитѣ заиграли хоро, а тѣхнитѣ листенца радостно шумѣли. Малки, нощни пеперудки, въ

пѣстри облѣкла весело сновѣли изъ въздуха . . . А нѣкакъвъ сладостень миризъ се усѣщалъ отъ околността — чаровенъ дѣхъ отъ цвѣтята медоносни. . .

Боянчо съочудване гледалъ брѣмбарчетата и пеперудкитѣ: сладостно слушалъ тихата горска музика и му било доста весело. Но изведнажъ всичко утихнало.

Царицата иде! —
прошепнали брѣзичкитѣ.

— Ето я, нашата мила горска царица —

проговорили всички въ единъ гласъ.

Всички дрѣвчета въ лѣса отстѣпили и ниско поклонили своитѣ зелени върхове прѣдъ идящата низъ храсталака красива, стройна дѣвойка. Двѣ дълго и тънки крилѣ се виждала на нейнитѣ раменѣ. Тя носѣла дрешка